Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 40. | Den 27 November 1927. | 55:e årg.

Advent.

Det närmar sig julen med hastiga steg,
vår högtid, den största av alla,
och snart över äng, över åker och teg
de snövita flingorna falla.
Snart ha vi de glimmande julljusen tänt.
Det närmar sig julen, det är ju advent.

Det närmar sig julen. Det mörknar alltmer,
och dagarna bliva så korta.
Men alltmedan skymningen sänker sig ner
och stjärnorna tändas därborta,
vi sitta i skymning, tills ljuset blir tänt
och vänta på julen. Det är ju advent,

Det närmar sig jul. O, hur glada vi gå
i väntan på härliga dagar!
Nu småle de stora, nu jubla de små,
och ingen går ledsen och klagar.
Det är, som om hade den sorgsnaste känt,
att nu blir det glädje: det är ju advent.

Advent! — O, det ordet har högtid och fest
och glädje i sig för oss alla.
Dock tror jag det fröjdar och gläder er mest,
ni små, som man brukar er kalla.
Nog ha väl en stormande glädje ni känt,
då ni fingo höra, att det var advent.

Då tänkte ni strax på den glädje så stor,
som väntar, fast himlen är mulen,
där hemma kring granen hos far och hos mor
den glada, välsignade julen,
som kommer med glädje och klappar och ljus
till fattigmans koja och rikemans hus.

Dock vet vi en fröjd, som är större än den,
som gåvor och julljus kan giva,
ty kommen är barnens välsignade vän,
vår Konung, vårt ljus vill han bliva!
Och i vårt hjärta han längtar att gå
att göra oss lyckliga, fast vi är små.

En konung han är över himmelen all,
en konung på jorden tillika;
dock fattig han föddes i Betlehems stall,
på det att vi skulle bli rika.
Han offrade rikedom, glädje och ljus
att föra oss hem till sitt himmelska hus.

Så kom då, adventstid, och påminn oss om
att Frälsaren kommer till jorden,
liksom han en julnatt till Betlehem kom,
så kommer han hit upp till Norden.
Nu ha vi de första adventsljusen tänt,
nu bida vi julen — ty det är advent.

(B. V.) *A. E—n.*

Jesu intåg i Jerusalem.

Han kommer att regera
Med sanning och rätt.
Hans ljus skall triumfera
Och natten aldrig mera
Förtrampa ljusets ätt.
Hans viljas lag
Ger världen dag. —
Han kommer att regera
Med sanning, med sanning och rätt.

Då blommar himlafriden,
En lilja på jord;
Då rasar icke striden,
Då skälver icke tiden
Av onda verk och ord.
Allt varder nytt,
I liv förbytt —
Då blommar himlafriden,
En lilja — Guds lilja på jord.

AUG. B.

Farmors höstsol.

(Slut fr. nr. 39.)

Senare på kvällen fick farmor veta ännu litet mera om sin son och hans familj. Barnen voro fjorton och femton år; gossen var äldst, och hemma hade de två yngre systrar. Dessa voro dock endast halvsyskon, ty deras egen mor hade dött, medan de ännu voro helt små, men de mindes dock sin mor ganska väl. De hade icke roligt i hemmet, styvmodern var som en främling för dem, hon föredrog alltid sina egna barn, och hon hade också lyckats göra fadern okänslig för dem. Gossen var skickad till en skola, där han också bodde, flickan var också i en helpension, men under ferierna brukade de vara hemma. Styvmodern tycktes avundsjuk på dem för den rikedom de ärvt efter sin mor — hon själv hade varit anställd som stenograf på faderns kontor före giftermålet. De kände sig alltid olyckliga och överflödiga
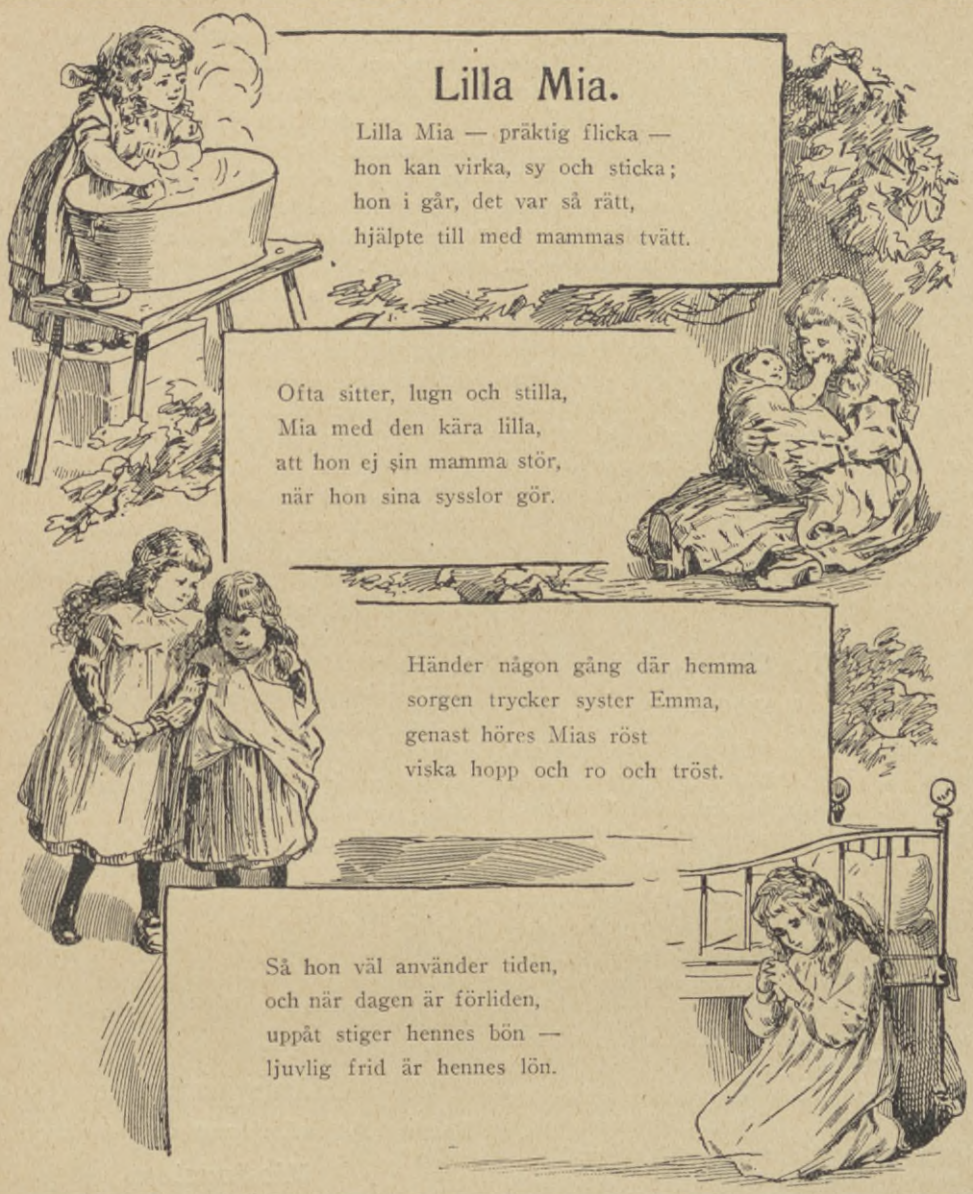
Lilla Mia.

Lilla Mia — präktig flicka —
hon kan virka, sy och sticka;
hon i går, det var så rätt,
hjälpte till med mammas tvätt.

Ofta sitter, lugn och stilla,
Mia med den kära lilla,
att hon ej sin mamma stör,
när hon sina sysslor gör.

Händer någon gång där hemma
sorgen trycker syster Emma,
genast höres Mias röst
viska hopp och ro och tröst.

Så hon väl använder tiden,
och när dagen är förliden,
uppåt stiger hennes bön —
ljuvlig frid är hennes lön.

i hemmet, och när de fingo veta, att de hade en farmor i livet, hade de tänkt ut att försöka komma till henne. Och nu voro de här och de ville så gärna stanna, farmor såg så rar ut, och de kände sig som hemma hos henne.

Och gamla farmor slöt barnen i sin famn och lovade att vara allt vad hon kunde för dem, och så förde hon dem in i det gamla, vackra hemmet, där allting stod oförändrat sedan hennes egen ungdom. De vackra, låga gästrummen stodo färdiga att taga emot dem, och barnen kände sig som om de äntligen kommit i hamn, då farmor kysste dem till godnatt.

Nu behövde farmor icke längre sörja över, att trädgårdens skönhet icke blev uppskattad, barnen togo den i besittning som sitt eget kungarike. De njöto av allt i stormande förtjusning, de hade aldrig tänkt sig en så underbar plats. Och sommaren, som just stod inför sin början, blev som en enda oavbruten glädjefest för dem. Farmor skrev till sin son och bad honom att få behålla

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

barnen hos sig — hon skulle taga goda lärare till deras undervisning, så att de icke skulle förlora något på bytet. För henne skulle det bli en glädje utan gräns att få ha barnbarnen hos sig.

Och sent omsider kom svaret — barnen skulle få stanna hos farmor, men de måste först komma hem, så att en del affärer kunde ordnas. De behövde dock icke komma förrän till hösten, den återstående delen av sommaren fingo de stanna på Lövkulla, det var bäst på alla sätt. Farmor läste det känslolösa brevet, men nu sörjde hon icke däröver, hon hade fått ett nytt glädjeämne, något att hoppas på, att älska och vårda. Farmor hade fått höstsol över sin levnads afton. *Huglek.*

(St. A.-B.)

Samvetets röst.

Av *Karla Gill.*

"Jag skulle hälsa från fru Granlund och säga, att Ingrid är sjuk, så att hon kan inte komma till skolan i dag."

Den unga lärarinnan såg upp från den stora bok, hon var sysselsatt att skriva uti. "Hur var det du sade, min lilla vän", frågade hon den blåögda Maj, som såg helt förlägen ut, men ändå upprepade sina ord.

"Jaså, är Ingrid sjuk; vet du hur hon är sjuk?"

"Ja hennes mamma sade, att hon hade ont i halsen".

"Det låter inte bra, hoppas det är bara en förkylning, har just tänkt det inte var nyttigt att hon gått barfota så sent på hösten".

Nästa dag hade Maj bud med sig, att Ingrid måst föras till epidemisjukhuset för difteri. På eftermiddagen avlade lärarinnan besök i Ingrids hem för att efterhöra hennes tillstånd. Hon fann modern bittert gråtande, ty man fruktade det värsta med lilla Ingrid. Hemmet var mycket torftigt, och när nu modern berättade att hon var änka med fem barn, sade lärarinnan: "Men varför har ni inte begärt hjälp av fattigvården till åminstone skor åt barnen. Ingrid har nog ådragit sig sin sjukdom för att hon gått barfota dessa sista kalla dagar."

"Nej", sade modern, "hon har inte gått barfota, hon har haft mina kängor på sig till skolan. De voro visserligen både för långa och för breda åt henne, men vi hade ingen annan råd."

"Men det kan jag inte förstå", återtog lärarinnan, "ty hon har verkligen kommit barfota till skolan."

Modern funderade, men kunde inte finna någon förklaring. "Fröken måste ändå misstaga sig", sade hon, "ty jag minns särskilt att nu sista morgonen hon gick till skolan, grät hon så bittert, då hon snörde på sig kängorna." Lärarinnan ville ej längre diskutera denna sak med den bedrövade modern fastän hon mycket väl mindes att hon sett Ingrid de två sista kalla dagarna med bara, blåfrusna fötter.

Nästa dag meddelade lärarinnan klassen, att Ingrid var livsfarligt sjuk samt att hon säkerligen ådragit sig sjukdomen genom att gå barfota i så kallt väder. "Och", tillade hon, "det är så mycket mer synd om Ingrid, som hon genom fattigdom, tvingats att gå barfota."

Efter detta meddelande, som djupt bedrövat hela klassen, övergick man till lektionen i välskrivning, och tystnad rådde i den stora skolsalen. Då hördes plötsligt en snyftning, som åtföljdes av häftig gråt. Lärarinnan tittade upp.

"Hur är det fatt, Rut, varför gråter du?"

"Kan jag få tala i ensamhet med fröken?" snyftade Rut.

(Forts.)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 4 december.

Missionstext.

Luk. 10:1—3, 17—20.

Tänkespråk: *Gud vill att alla människor skola bliva frälsta och komma till kunskap om sanningen.* 1 Tim. 2:4.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsföreningens textlista:

Måndag:	Mark. 7:24—30.
Tisdag:	Matt. 8:5—13.
Onsdag:	Efs. 2:11—18.
Torsdag:	Apg. 18:4—11.
Fredag:	Efs. 3:1—13.
Lördag:	Jes. 66:19—22.
Söndag:	Luk. 10:1—3, 17—20.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1927

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK